

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Tos/29/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8322010785
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Bugeľ
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8322010785.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Bugeľa a sudcov JUDr. Petra Farkaša a Mgr. Iva Maruščáka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 15.10.2025 v trestnej veci ods. A. B. a A. C., pre prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/, 3 písm. a/ Tr. zákona, o sťažnostiach odsúdených proti uzneseniu Okresného súdu Humenné, sp. zn. 1T/107/2022 zo dňa 16.04.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosti odsúdených A. B. a A. C..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona nariadil odsúdenému A. B. nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Humenné č. k. 1T/107/2022-346 zo dňa 03.02.2023, právoplatným dňa 28.02.2023, na 6 (šesť) mesiacov a podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona nariadil odsúdenej A. C. nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Humenné č. k. 1T/107/2022-346 zo dňa 03.02.2023, právoplatným dňa 28.02.2023, na 6 (šesť) mesiacov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ju na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Rozhodol tak predovšetkým na základe toho, že obidvaja odsúdení boli doposiaľ viackrát súdne trestaní, pričom zbral do úvahy, že boli opätovne odsúdení za prečin ohrozovanie mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona, ktorý bol spáchaný odsúdenými v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia v tomto konaní a pre ktorý aj boli trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/11/2024 zo dňa 12.03.2024 uznaní vinnými a bol im uložený trest povinnej práce tristo hodín, teda nevedli v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia riadny život a dopustili sa opakovane protiprávneho konania.

Odsúdená podala sťažnosť proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí po poučení o opravnom prostriedku, odsúdený podal sťažnosť v zákonom stanovenej lehote. V písomnom odôvodnení sťažnosti prostredníctvom obhajcu odsúdená uviedla, že na rozdiel od odsúdeného B. sa ona v rozhodnej dobe správala slušne, primerane, nekonfliktne, nemá v evidencii žiaden priestupok, uložený trest 300 hodín povinnej práce vykonala, v registri trestov má len 6 záznamov, oproti 21 záznamom, ktoré má Surmaj. Vzhľadom na uvedené je rozhodnutie súdu prvého stupňa neprimerané, nevhodné, ak pritom súd konštatoval, že B. žije v trojizbovom byte s družkou C. a ich štyrmi deťmi. Podľa jej názoru mal prvostupňový súd hľadať vhodnejší trest pre rodinu so 4 deťmi. Pokračovala, že vzhľadom na výnimočnosť tohto prípadu a konkrétne osobitosti mohol súd ponechať podmienenečné odsúdenie v platnosti a súčasne uložiť doteraz neuložené obmedzenia, povinnosti, predĺžiť skúšobnú dobu, a to minimálne v jej prípade. Navrhli napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Na základe tejto riadne a včas podanej sťažnosti odsúdených krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovatelia podali sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosti odsúdených nie sú dôvodné.

Zo spisu vyplýva, že odsúdení A. B. a A. C. boli trestným rozkazom Okresného súdu Humenné č. k. 1T/107/2022-346 zo dňa 03.02.2023, právoplatným dňa 28.02.2023, uznaní za vinných zo spáchania prečinu ohrozovanie mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/, j/ Trestného zákona, za čo bol každému z nich uložený trest odňatia slobody na šesť mesiacov, výkon tohto trestu súd podmienienečne odložil a určil skúšobnú dobu na jeden rok.

Skúšobná doba u obidvoch odsúdených začala plynúť dňa 01.03.2023 a uplynula dňa 01.03.2024.

Podľa § 50 ods. 4 Tr. zákona ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a splnil povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom alebo zaplatiť dlh alebo zameškané výživné, ak boli uložené, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že sa trest odňatia slobody vykoná. Rovnako súd postupuje aj v prípade iných obmedzení alebo povinností podľa § 51 ods. 3 a 4, ak boli uložené. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou. Výnimočne môže súd vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať podmienienečné odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže

a) ustanoviť nad odsúdeným probačný dohľad a uložiť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo primerané povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4 smerujúce k tomu, aby viedol riadny život,

b) primerane predĺžiť skúšobnú dobu, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu skúšobnej doby ustanovenej v odseku 1.

Podľa § 50 ods. 8 Trestného zákona, ak súd rozhodne, že sa trest odňatia slobody, ktorý bol podmienienečne odložený, vykoná, rozhodne zároveň aj o spôsobe výkonu trestu.

Zo spisu a zo súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania okrem iného vyplynulo, že uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru Medzilaborce ČVS: ORP-616/ML-HE-2023 zo dňa 10.11.2023 bolo vznesené obvinenie A. C. a A. B. pre prečin ohrozovanie mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona. Trestným rozkazom Okresného súdu Humenné č. k. 2T/11/2024-223 zo dňa 12.03.2024 boli A. C. a A. B. uznaní za vinných zo spáchania prečinu ohrozovanie mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona, ktorého sa dopustili v období od 01.01.2023 do 30.06.2023 a od 01.09.2023 do 14.11.2023. Za to súd obidvom uložil trest povinnej práce vo výmere tristo hodín, pričom podľa záverečnej správy probačného a mediačného úradníka odsúdená A. C. vykonala uložený trest v celom rozsahu dňa 28.10.2024.

V odpise registra trestov má A. B. dvadsaťjeden záznamov a A. C. šesť záznamov o odsúdeniach. Obidvaja boli naposledy právoplatne odsúdení vo vyššie uvedenom trestnom konaní Okresným súdom Humenné. Podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov MV SR vyplýva, že odsúdení sa počas skúšobnej doby priestupku nedopustili.

Z konštatovaných skutočností teda vyplýva jednoznačne, že v priebehu skúšobnej doby podmienienečného odsúdenia sa obaja odsúdení dopustili trestného činu, pre ktorý boli aj právoplatne odsúdení. Navyše išlo o totožný druh trestného činu ako v teraz prejednávanej veci. Vyššie už bolo konštatované, že u oboch odsúdených ide o osoby viackrát súdne trestané.

Po zvážení všetkých vyššie uvedených skutočností krajský súd dospel k záveru, že ich správne okresný súd vzal pri rozhodovaní do úvahy a na ich základe v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami rozhodol napadnutým uznesením, ktorým vyslovil, že odsúdení sa v skúšobnej dobe podmienienečného odsúdenia neosvedčili, nevedli riadny život, a preto uložené tresty vykonajú.

Krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu o tom, že spáchanie trestného činu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, nado všetku pochybnosť preukazuje, že odsúdení sa priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia neosvedčili, opakovane sa dopustili konania v rozpore nie len s mravnými zásadami, ale konania ktorého protiprávnosť dosiahla intenzitu trestného činu, teda jedného z najzávažnejších protispoločenských konaní. Na základe toho nebolo možné dospieť k inému záveru, ako tomu, že odsúdení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčili, pretože nevedli v skúšobnej dobe riadny život. Zo zistených skutočností nevyplýva, že by odsúdení zmenili postoj k spôsobu vedenia života, keďže opätovne a rovnakým spôsobom ako v minulosti vybočili z noriem riadneho života. Opätovné spáchanie rovnakého trestného činu v skúšobnej dobe možno jednoznačne považovať za nie zanedbateľné ignorovanie spoločenských a právnych noriem, a to aj tých najprísnejších, trestných. Súčasne to preukazuje, že odsúdení svojou viackrát opakovanou trestnou činnosťou sami vylúčili možnosť zohľadňovať iné okolnosti v ich osobnom, rodinnom, pracovnom živote, ako to naznačila v sťažnosti odsúdená, ktoré by bolo vhodné hodnotiť ako výnimočné. Za posledné roky nepreukázali, aby boli schopní a ochotní zamedziť významným spôsobom opakovaniu ohrozovania mravnej výchovy mládeže (§ 211 Tr. zákona), a v situácii, v akej sa odsúdení nachádzajú v dôsledku vlastného nezodpovedného konania sa zdá, že ani pracovná disciplína odsúdenej pri výkone neskôr uloženého trestu povinnej práce nemohla mať dopad na iné hodnotenie zistených skutočností. Napokon k podstate vedenia riadneho života krajský súd poukazuje v podobných súvislostiach na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 407/2019, ktorý vyslovil (tiež v spojitosti s podmieneným odsúdením), že dôvodom pre rozhodnutie o vykonaní podmienne odloženého trestu môže byť nie len skutočnosť, že odsúdený spáchal v skúšobnej dobe ďalší trestný čin, ale dokonca aj len skutočnosť, že inak nežil riadnym životom, pričom ústavný súd v tomto rozhodnutí vysvetlil, že vedením riadneho života v skúšobnej dobe treba rozumieť najmä dodržiavanie právnych noriem, ale dokonca aj plnenie pracovných, rodinných a ďalších občianskych povinností, tzn. že riadny život nemusí byť potvrdzovaný len bezúhonnosťou (neodsúdenie pre trestné činy), ale môže byť potvrdzovaný aj neprítomnosťou zmienených porušení iných spoločenských noriem.

K návrhu odsúdenej v sťažnosti ohľadom ponechania podmieneného odsúdenia v platnosti a uloženia ďalších iných obmedzení a povinností je potrebné dodať, že pre takýto postup už neboli splnené podmienky (a to ani formálne), pretože po uplynutí skúšobnej doby už takéto možnosti alternatívnych rozhodnutí nie sú podľa Trestného poriadku možné. Vo svetle všetkých vyššie uvedených argumentov nebolo možné hodnotiť sťažnosť odsúdených ako dôvodnú.

S poukazom na doteraz konštatované je rozhodnutie okresného súdu o tom, že sa odsúdení neosvedčili a uložený trest vykonajú, v súlade so zákonom, pričom všetky dôležité skutkové a právne okolnosti náležite odôvodnil v napadnutom uznesení, správne bolo v intenciách § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradenie oboch odsúdených pre výkon tohto trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd preto jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.